

Flaming Carrot Comics, 22 (Dark Horse Comics, 1989)

JT: Flaming Carrot on kuin 30-luvun Teräsmiehen ja Kari Peitsamon risteytys. Ihanaa naivia, mutta hauskaa tarinaa, joka ei ole kornia, vaikka päähenkilöllä on päässään puolentoista metrin mittainen porkkana! Liittyä lukijaksi!

TJ: Pimeetä hubaa! Ehdotonta klassikkokamaa porkkanapäisestä(!) miehestä, yksilotteisista sarjakuvahamoista, omalaatuisista ufomiehistä ja "tavallisista" ihmisistä. Parodiaa tai päättömyyttä – ihanoita joka tapauksessa. Ja tietysti kustantamona Dark Horse, Amerikan paras. Lue myös Concrete, Aliens, Roachmill ja kaikki muut mitä he julkaisevat.

HH: Jo kymmenen vuotta on Bob Burdenin Liekehtivä Porkkana seikkailut maan kamaralla saamatta suurempaa huomiota osakseen. On jo korkea aika herätä: tämä on yksinkertaisesti herkkua, josta kenenkään ei soisi jäävän paltsi.

Gambit and associates, 1 (Eclectic Press, 1987)

JT: 85 % kaikesta on tätä

TJ: Ööhh... Jos tätä olisi julkaistu Kanuksessa joltakin juuri aloittelevalta piirtäjältä, voisin vielä ehkä ymmärtääkin. Juonessa pelkkiä toteutettuja kliseitä ja piirros ontuu vähän joka toisessa kuvassa. Miksi meidät pistetään lukemaan tällaista. Valtakuntani Cerebuksesta tai Fish Policesta!

HH: Gambitin aiheessa ei ole sinänsä mitään vikaa, mutta edes jonkinlainen käsikirjoitus ja piirustustaito auttaisivat sen esille tuomisessa. Lehti lienee jo lopetettu; kuka jäi suremaan?

Grendel, 39 (Comico, 1990)

JT: Voinko käyttää perhelehdessä ilmaisua raskasta sortaa? Miksen, jos en jaksa perustella hengetöntä (onko se sitten teko-taiteellisuutta)?

TJ: Tämän lehden kansia olen usein ihailut. Sen verran monisävyiseltä, mielenkiintoiselta ja hyvältä vaikuttaa, että yhden numeron perusteella on vaikea sanoa kahta arviota. Erittäin kiinnostava ja luultavasti kovatasoinenkin.

HH: Mitä tapahtuu, kun tehokkaiden kuvien päälle kaadetaan autolastillinen sekavaa replikointia muka-moorelaisessa hengessä? Kyllä noita kuvia katsolee, mutta muuten tämä on sieltä heikommasta päästä.

Mister X, 12 (Vortex, 1988)

JT: Somnopoliksen viiltävän futuristiseen maailmaan sijoitettu kanadalainen ligne clair-tarina on kaikkien eurooppalaistenkin mittapuiden mukaan huipputavaraa. Kasaan tyylikkään tuote. Myös painoasu tyydyttää vaativaa suomalaista.

TJ: Oi niitä aikoja! Kun ensimmäiset, vielä Hernandezin veljesten tekemät Mister X:t tulivat, oli amerikkalainen laatutarjakuva jokin täysin uusi kokemus. Salaperäisyydellään, omaperäisen hiljaisella tyyllillään ja ihanalla kaupunkikuvauksellaan se vei vastustamatta mukaansa. Somnopolisunelmani.

HH: Tässä on Tyyliä! Seth-niminen taiteilija tekee älykäästä ja puhdasta viivaa (mukana myös Tintti-herjoja) ja Dean Motterin tarina hengittää omaa rauhallista tahtiaan. Mikä atmosfääri! Mikä sulokkuus!

Mr. Monster, 6 (Dark Horse, 1989)

JT: Suttuinen, kamalalla tekstikasalla lastattu raskas taakka. Kutakuinkin luku-kelvoton. Kuinka vastenmielistä onkaan varjostaa sarjoja yhdensuuntaisilla vinoviivoilla. Hyvästi!

TJ: Michael T. Gilbert on aina kuulunut piensuosikkeihini. Tässä hän on päässyt vihdoin tekemään omaa pitkää tavaraa saaden toistavat kykynsä kunnolla esiin. Kaunista piirrosta ja kiehtovan psykologista juonta, johon on taitavasti sekoitettu hienovireistä parodiaa. Extra-suositeltavaa.

HH: Gilbertin Herra Hirviö on hervoton hahmo! Jostain 40-luvulta ongittu ja henkimpumpattu. Kaunista, alkuperäiselle uskollista jälkeä, hilpeää tarinaa. Lisää!

KUN PIENET MENEVÄTKIN EDELLE

Amerikkalainen nykysarjakuva on muutakin kuin Marvel ja DC. Pienkustantamot syöksevät markkinoille monenkirjavaa tavaraa kiihtyvään tahtiin; kustantamoita ja lehtiä syntyy ja kuolee jatkuvasti.

Saadakseni kasaan jonkinlaisen hätäisen raportin mainstreamin ulkopuolisesta sarjakuva-annista kävin satunnaisotannalla poimimassa kymmenen nimikettä helsinkiläisen Lehti-Fennican laajoista kaukaloista. Lehtiä ei ole valittu niiden tason perusteella; punaisena lankana on ollut aiheiden, tyylien ja kustantamoiden monipuolisuus.

Seuraavassa paketissa lehtiä ovat kommentoineet JUHANI TOLVANEN (JT), TONI JERRMAN (TJ) ja minä (HH). Lehdet ovat aakkosjärjestyksessä.

Harto

Mr. Monster's Schlock!, 2 (Eclipse Comics, 1987)

JT: Älä sotke tätä Mr. Monsteriin!!! Lehdessä julkaistaan amerikkalaisia vanhoja värillisiä sarjakuvalehtisarjoja hyvin painettuina reprintteinä. Yllättävä herkkupala.

TJ: Juontona Gilbertin hillitöntä hulpeutta. Muut söpön rakastettavan huonoja ikaikavanhuksia. Basil Wolverton teki päättömästä roskasta vuosisatojen kestäväää taidetta. Mieheiltähän on tuota lapsellisen kaunista hulvattomuutta saatavana myös muina uusintajulkaisuna – tutustu ja ihastu.

HH: Vaikka itse Mr. Monster siirtyikin Eclipseltä Dark Horsen leipiin, jäi kustantajalle näitä Schlockin kaltaisia pikkujekkuja, joissa Gilbertin luoma hahmo toimii johdatelijana. Tässä ehtaa moskaa 50-luvulta. Suositellaan kaikille low campin ystäville.

Ripper, 1 (Aircel Comics, 1989)

JT: Tästä pitävät Suomen sulolaitoniemet! Nuoren valkoisen pojan tyttöystävälle tehdään väkivaltaa ja hänet murhataan. Poika pukee nahka-asun ylleen ja ryhtyy silpomaan paksuhuulisia neakerihahmoja a la Al Jolson. Laskeimoitua väkivaltaa ja rasismia. Kirjoja ja lehtiä ei saa polttaa, mutta tästä saa hyvää jätepaperia.

TJ: Koko Barry Blairin tuotanto on rip-offia. Tavanomaiset juonet yksinkertaistetaan vielä entisestään ja piirretään pyöreän harmaata mitättömyyttä. Eri lehtiä mieheltä tulee varmaan kaksi viikossa. Halpaa pornoa ja väkivallalla peluuta, joskin jalkojen poikkaseminen oli ihan kiva juttu.

HH: Voi ei. Tämä tynnörinpohjainen on niin mitätöntä, ettei se pysty edes loukkaamaan mauttomasta asenteestaan huolimatta.

Spicy Tales, 1 (Eternity Comics, 1988)

JT: Jos Ilmarisen lehdissä olisi 30- ja 40-luvulla ollut erotiikkaan vivahtavia sarjoja, ne olisivat olleet tällaisia. Vanhoista pulp-herkkupalalukemistoista (erotiiikka???) poimittu kokopelma kaksisivuisia tarinoita ("Salli-yksityisetsivä" ja "Tasankojen Polly"), silmäilyyn.

TJ: Eternity julkaisee monia nimikkeitä, jotka sisältävät vain uusintapainoksia 30- ja 40-lukujen sarjakuvista. Yleensä nämä lehdet ovat todella kehoja, rahat pois -mentaaliteetillä toteutettuja, mutta Spicy Tales on ilahduttava poikkeus. Käsittelemättömän huonoja, mutta sympaattisen ihastuttavia seksistisiä seikkailusarjoja. Palvon!

HH: Nyt niitä saa: comics codea edeltäneitä pikkutuhmia tyttöseikkailuja. Nänni ja napa -friikkien must, mutta iskee kyllä pilkettä silmään mullekin.

Teenage Mutant Ninja Turtles, 24 (Mirage Studios, 1989)

JT: Lehden nimi kertoo kaiken: kysessä on joukko radioaktiivisen säteilyn alaisiksi joutuneita kilpikonnanpoikasia, joista on kasvanut ihmiskilpikonnamutaatioita. Hyväsydämisten konnaveitikoiden seikkailut ovat ällistyttävän hauskoja ja mukiinmenevästi taltioituja. Olisiko vielä viikko sitten tiennyt joutuvani teini-ikäisten mutanttinkilpikonnen pauloihin? Ihmeellinen elämä!

TJ: Tämähän on se kovasti suosittu, joka on saanut vanaveteensä vielä pimeämpiäkin nimiä. Tämä jakso ilmeisesti yrittää olla syvälinen ja ajatteleva, kuuseen kuitenkin kolahtaa. Ei tästä selviä huumorillakaan. Tyisää ja tyhmää.

HH: Enpä olisi ikinä uskonut, että sarjakuva, josta on lukenut paljon vähemmän kiinnostavia juttuja, osoittautuikin OIKEASTI vilpittömäksi ja lystikkääksi tekeleeksi. Jalat alta! Kannattaa tsekata!

Usagi Yojimbo, 19 (Fantagraphics Books, 1989)

JT: Samuraidekkari Yhdysvalloista. Stan Sakain isännätön pupusamurai Usagi on japanilaiseen tyyliin tehty väkivaltasarja, jonka huoliteltu lopputulos jaksaa miellyttää senkin vuoksi, että tarina on tiukasti japanilaisessa kulttuuriympäristössä.

TJ: Pikkulapsille suunnattua helppoa ja heppoista, mutta ah, niin opettavaista tavaraa. Kani samuraina -vitsillä ei pitkälle pötkitä, vaikka ilmeisesti jonkinlaisia parodiavirityksiä yritetäänkin. Luen enemmän Dirty Pairia.

HH: Puposamurai kunnian kentillä. Sakain viiva on soma ja eloisa, tarina on soma ja eloisa, hahmo on soma ja eloisa... Lievästä yksinkertaisuudesta huolimatta pikkuhauska vaihtoehto turruttavassa eastern-aalokossa.

